λες Σειρῆνες, νὰ πετοῦν γύρω γλυκὲς μελωδίες.

'Εμίσεψες καὶ μ' ἄφισες σὰν κλαδεμμένο κλῆμα'
ἂς ἔχῃ, χαϊδεμένε μου, ἡ θάλασσα τὸ κρίμα.
'Ακόμα δὲν ἐμίσεψες δυὸ μίλια ἀφ' τὸ λειμῶνα
καὶ τρέχουν τὰ ματάκια μου σὰ βρύσες τοῦ χειμῶνα.
Τὴ θάλασσα τὴν ἀρμυρὴ θὰ τὴν ἀλείψω μέλι,
γιατὶ τὴν ταξειδεύγουσι παιδάκια σὰν ἀγγέλοι.
Ξενητεμένο μου πουλί, στὰ ξένα μὴν ἀργήσῃς
κι' ἂν κάμῃς ἀρκετὸν καιρὸ μὴ μ' ἀπαλησμονήσῃς.
'Η ξενητειά σου μ' ἀρρωστᾷ καὶ σὰν τὸ χιόνι λυώνω
μὰ σὰν μὲ ποῦν πὼς ἔρχεσαι σὰ ρόδο ξανανιώνω.

Καστελλόριζο **Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ**

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ»

'Απ' τὸ περβόλι τ' ἄλικα τοῦ Μάη μάζωξα ρόδα
καὶ στάφερα νὰ στολιστῇς, ξανθόλευκή μου ἀγάπη...
'Οξω ἀπ' τὸν κῆπο τὸ ξανθὸ μελίσσι μ' ἐπροβόδα
διωγμένο ἀπὸ τὴν ὄργητα τοῦ φύλακα τοῦ 'Λράπη.

Κ' ἤσουν στὴ δύση ὡς ἄνθιζες, τὸ φῶς, ἡ νέα λαμπάδα
σὰν τ' ἄλλο φῶς βυθίστηκε.... κ' ἤσουν τοῦ Μάη δεντρί,
ξένο ἀπὸ τὸ φυλλούριασμα, γιομᾶτο πρασινάδα,
τὰ ὀνείρατα ἦταν γύρω σου σκλάβοι σου καὶ οἱ καιροί.

Καὶ τὸ κορμί σου ἀνύψωνες, σὰ νάν τὸ ὕψωνε χέρι,
πρὸ παραδείσιαν ἀγκαλιὰ νέας κι' ἀγνῆς ζωῆς,
σὰ νάθελες στοὺς οὐρανοὺς νὰ γίνῃς νέο ἀστέρι,
σὰ νάθελες μέσ' στὴν 'Εδὲμ πουλὶ νὰ φτερωθῇς.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικό, πουλιοῦντα στὰ γραφεῖα μας τἀκόλουθα βιβλία:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» καὶ «Ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη».

Τοῦ **Πάλλη** «Ἥλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ **Φωτιάδη** Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννηση».

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» καὶ «Μαζώχτρα, Βρυκόλακας κλπ.»

Τοῦ **Φιλήντα** Γραμματικὴ τῆς Ρωμέικης γλώσσας (μέρ. Α').

Τοῦ **Λόγγου** «Δάφνης καὶ Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Βουτυερίδη.

Τοῦ **Σοφοκλῆ** Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη.

Τοῦ **Χ. Ἀντρεάδη** «Ὁ Μέγ' Ἀλέξαντρος».

Τοῦ **Κ. Πασαγιάννη** «Μοσκιές» (Δηγήματα 50 λεπτά).

Ἡ *ΙΛΙΑΔΑ*, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ. Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικό.

Ο ,ΝΟΥΜΑΣ'

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὀφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια), στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Ξηροῦ. ὁδ. Βουβουλίνας ἀρ. 1, σιμὰ στὴν Τρούμπα

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἑνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΕΧΟΥΜΕ

πιὰ Κυβέρνηση καὶ μάλιστα Κυβέρνηση μὲ τὸν κ. Ράλλη. Ἄ θὰ ζήσῃ ἢ ὄχι, δικός της λογαριασμός. Ἐμεῖς ζωντανὴ τὴ βλέπουμε σήμερα καὶ γιὰ ζωντανὴ τὴν κρίνουμε καὶ ἡ γνώμη μας εἶναι πὼς στὴ σημερινὴ πολιτική, ἢ κάλλιο κομματική, ἀναμπαμπούλα μιὰ τέτια Κυβέρνηση πρέπει νὰ βασταχτεῖ λίγο στὴ ζωὴ γιὰ νὰ βάλει τὰ πράματα σὲ κάπια τάξη.

Γιὰ τοὺς ἄλλους ὑπουργοὺς δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε καὶ πολλά, μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουμε νὰ ποῦμε καὶ τίποτα. Κι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ γίνουνται γιὰ πρώτη φορὰ κι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ὑπουργέψει κι ἄλλοτε, κανένας δὲ μᾶς ἐνθουσιάζει. Ἢ αὐτοί, ἢ ἄλλοι, τὸ ἴδιο κάνει. Ὅσο ἡ ρουτίνα ζητάει ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς μονάχα κομματικὰ προσόντα καὶ τίποτ'ἄλλο, ἀπὸ κάθε νέο Ὑπουργεῖο δὲν μπορεῖ νὰ ζητάει κανεὶς καὶ νέα πράματα. Τὰ ἴδια καὶ τὰ συνηθισμένα. Τὶ πρόσωπα μοναχὰ ἀλλάζουν, ἢ καλύτερα οἱ μάσκες, γιατὶ κάτου ἀπὸ κάθε μάσκα ὑπουργικὴ βρίσκεται πάντα τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὶς ἴδιες ἰδέες — ἂν ὑπάρχουν καμιὰ φορὰ καὶ ἰ δ έ ε ς ἐξὸν ἀπὸ τὶς κομματικές.

Μὰ γιὰ τὸν κ. Ράλλη διαφέρει τὸ 'πρᾶμα, κάτι μπορεῖ νὰ πεῖ κανείς. Βέβαια δὲν εἶναι ὁ Ἡρακλῆς ποῦ θὰ σαρώσει τοὺς σταύλους τῆς Πολιτείας, οὔτε ὁ Μεσσίας ποῦ θὰ ὁδηγήσει τὸ Ἔθνος σὲ καινούρια πολιτικὴ ζωή. Ἔχει ὅμως μερικὰ διαλεχτὰ χαρίσματα, ποὺ μᾶς χρειάζουνται γιὰ σήμερα· ἕνα χάρισμά του, τὸ σπουδαιότερο, εἶναι καὶ τὰ νεῦρα του. Μὴ θαρρεῖτε, χρειάζουνται κι αὐτὰ καμιὰ φορά. Γιὰ νἀφήσουμε τὶς ἄλλες περίστασες ποὺ θαματούργησαν τὰ νεῦρα τοῦ κ. Ράλλη, θυμούμαστε μονίχα τὰ Ὀ ρ ε σ τ ε ι α κ ά. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἃ βρισκότανε ὁ μακαρίτης Ντελιγιάννης στὴν Ἐξουσία θἀγκάλιαζε τρυφερὰ τὸ Μιστριώτη καὶ θὰν τὸν ἀνακήρυχνε ἄλλη μιὰ φορὰ γλωσσοφρουρὸ κ' ἐθνικὸ πρόμαχο· ἂν εἶταν πρωθυπουργὸς ὁ κ. Θεοτόκης θἄβαζε τὰ κλάματα καὶ θἄφηνε τὸν Ἀρλεκῖνο τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς νὰ ὀργιάζει στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας μὲ τ' ἀρλεκινόπουλά του. Ἔτυχε ὅμως νὰ εἶναι πρωθυπουργὸς ὁ κ. Ράλλης κι ὅλα τὰ πράματα τελειώσανε μιὰ χαρά.

Θέλουμε νὰ ποῦμε πὼς ὅσο νἀποχτήσουμε Κυβερνῆτες μὲ μυαλό, πρέπει νὰ φχαριστιούμαστε ἄμα πιτυχαίνουμε Κυβερνῆτες μὲ νεῦρα.

Ο ΝΕΟΣ

Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὁ κ. Ἀσημάκης Χριστόπουλος, εἶναι ἀπὸ τοὺς παλιοὺς μνηστῆρες τοῦ Ὑπουργείου καὶ ἀπὸ τοὺς παλιότερους ντελιγιαννικούς.

Ὅλο τοῦταζε, λένε, ὁ μακαρίτης Ὑπουργεῖο κι ὅλο τονὲ γελοῦσε. Κι ὁ κ. Ἀσημάκης καρφωμένος σὰ στρεῖδι στὴ θέση του.

Ἔπρεπε λοιπὸν σὲ τόση ἀφοσίωση κομματικὴ νὰ δοθεῖ μιὰ μέρα δικαιοσύνη καὶ νὰ σου ὁ κ. Ἀσημάκης Ὑπουργός.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς κανένας δὲν παραπονέθηκε. Μερικοὶ μοναχὰ εἶπαν πὼς τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης ἔπρεπε νὰ δοθεῖ στὸν κ. Καρτάλη ποὺ εὐτύχησε κάποτε νὰ μελετήσει ἀπὸ σιμὰ καὶ τὶς φυλακὲς καὶ τὰ ποινικὰ δικαστήρια κ' ἔτσι θἄταν ὁ καταλληλότερος γιὰ τὴν ἀναμόρφωση τῆς Δικαιοσύνης.

ἄγγιξε τὴν καρδιὰ καὶ λουράζει μεθησμένη στὴν ἀγκάλη του.

«Τὰ μάγουλά σου εἶναι σφιχτὰ καὶ ὁ λαιμός σου χιονάτος· γέλασέ μου, καρυδομάγουλη, νὰ φέξουν οἱ μαργαρίτες σου».

Ὁ ἀντίλαλος τοῦ γαργαρόγελου ἁπλώνεται καὶ δυναμώνεται στὸ στενὸ παλιοκαλυβο. Ἡ κόκκινη Φωτιὰ κι ὁ γλήγορος Λίβας γιομίζουν τὸν ἀέρα μὲ χαρούμενες φωνές, ἐνῶ ἡ πύρα σκορπάει τὴ ζέστα καὶ διώχνει τοὺς πάγους καὶ τὰ κακοκαίρια.

«Θέλω νὰ λησμονήσω ὅλα μου τὰ περασμένα κι ὅλα τὰ μαλώματα τῆς κακῆς μητριᾶς μου».

Πέρα ἀπὸ τὰ συννεφιασμένα κορφοβούνια εἶναι τὸ χωριὸ τοῦ νέου κυνηγοῦ κι ὅταν τὰ χελιδόνια φέβγουν γιὰ τοὺς ἡλιοπλημμυρισμένους τόπους, ἀφτὸς ξεκινάει καὶ ἔρχεται στὸν κάμπο νὰ κυνηγήσει τὰ πουλιὰ τοῦ χειμῶνα. Τὰ συλλογιέται ὅλα ἀφτά, μὰ βρίσκει τώρα πιὸ καλὴ καὶ πιὸ λιμπιστικὴ τὴ μακρυσμένη ἐκείνη φωλιὰ στὸ πλάγι μιανῆς νέας γυναῖκας ποὺ τὸν ἀγαπάει σὰν τὸν ἥλιο καὶ σφίγγεται πάνου του σὰν τὸ χταπόδι.

«Θὰ γενήσουμε ἕνα λιόκαλο παδί!» τῆς λέει πάλε καὶ ἡ Ρουμπίνα στρώνεται χάμου στάρκουδοτόμαρο καὶ θέλει νὰ κοιμηθεῖ στὸ πλεβρὸ τοῦ ὥριου κυνηγοῦ.

Δ'.

Ὄξω ἔχει στρώσει χιόνι κι ὁ κάμπος μακριὰ ἀσπροφεγγοβολάει· τἀγριοβόρια ἔπαψαν νὰ φυσομανοῦνε καὶ τὰ παλιὰ ξυλικὰ νὰ τρίζουν τὰ κλωνάρια των. Κάμει μιὰ ξεροπαγιὰ ποὺ ὅλοι κρυμένοι κάτου ἀπ' τὰ χοντρὰ σκεπάσματα σφίγγουν τὰ χέρια σταβρωμένα στὰ στήθια των καὶ σηκώνουν πάνου τοὺς νώμους των. Καμιὰ φτωχὴ ἀφίλητη ἀκόμα κοπέλλα ποὺ ἀγρυπνάει καὶ δουλέβει μπροστὰ στὴν παραστιὰ θυμᾶται τὸν καιρὸ ποὺ θὰ λυώσουν τὰ χιόνια καὶ θὰ λουλουδίσουν οἱ ἀμυγδαλιές· τὸ μάτι της φλογίζεται ἀπὸ τὸν πόθο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς καὶ τὰ χείλια ἀνοίγουνται σ' ἕνα μακάριο χαμόγελο ἀπὸ τώρα. Ἡ νύχτα ἀνεμίζει τοὺς μεγάλους καὶ παράξενους ἥσκιους της καὶ τὰ φυλακόσκυλα λαχταρισμένα ἀλυχτοῦνε στὶς ἀβλές. Καὶ ὁ ἀσκητής, πέρα στὸ μικρὸ καὶ τὸ ἔρημο μοναστήρι ποῦ εἶναι θεμελιωμένο στὸ σταχτερὸ τὸ βράχο πάνου, ἔχει ἀναμένο τὸ παλιό του λαδοκάντηλο καὶ διαβάζει ἀκοίμητος τὰ ἅγια βιβλία γιὰ τὴν ἀβριανὴ γιορτή· οὐδὲ τὸ βουητὸ τοῦ νεροῦ στὴ ρεματιὰ ἀκούει τώρα, γιατὶ κι ἀφτὸ εἶναι παγωμένο μὲ τὸν ἄγριο χειμῶνα.

Μέσα στὸ στερνὸ σπιτοκάλυβο ἡ γριὰ Μάμηνα ξυπνάει ἔξαφνα καὶ σκιαγμένη ἀνακάθεται στὸ στρωμένο μιτάφι χουχουλίζοντας τὰ στεγνά της χέρια. Κοιτάει πρὸς τὸ παράθυρο, μὰ ὅλα εἶναι θεοσκότεινα ὄξω καὶ κάτου καμιὰ κλάρα γυαλίζει μὲ τὸ χιόνι ποὺ εἶναι κουκουλωμένη. Τὸ γέρικο καὶ μαραμένο κορμί της τσουτσουρώνεται ἀπὸ τὸ κρύο σὰ νὰ τὴν κολυμποῦνε μὲ κρουσταλλένιο νερὸ καὶ ἡ γριὰ μὲ τἄσπρα μαλλιὰ χτυπάει τὰ λιγοστὰ παλιά της δόντια. Χώνεται πάλε κάτου ἀπὸ τὴ χοντρὴ προκόβα καὶ πασκίζει νἀποκοιμηθεῖ· ἀπὸ συνήθιο. πόχει ἀπὸ τὰ χρόνια ἀκόμα ποὺ εἴτανε νιά, φανταζεται πάνου ἀπ' τὸ κεφαλί της μιὰ μεγάλη καὶ φωτερὴ λαμπάδα σὰν τὸν ἥλιο φεγγοβολη γιὰ νὰ κουράζει τὰ μάτια μ' ἀφτὴν καὶ νὰ τὴν παίρνει ὁ ὕπνος τὸ γληγορώτερο.

Μὰ ἡ φλόγα τῆς νιότης ἐπέρασε τώρα καὶ κρυώνει τρομερά· τυλίγεται στὸ στρῶμα της κουβάρι, ὅσο μπορεῖ πιότερο, γιὰ νὰ ζεσταθεῖ κι ἀρχίζει νὰ φυσάει τὴν ἀνάσα της πυκνα· μὰ πάλε σύγκρυο φοιχτὸ τὴν πιάνει καὶ βγάζει μιὰ τρέμουλη κι ἀδύνατη φωνή·

«Ξεπάγιασα, Ρουμπίνα... Σήκου, μωρή, νὰ μοῦ ρίξεις καὶ τὴν ἄλλη τὴν τρύπια προκόβα μας πάνου... Χά, ἡ καημένη μου! Καρφιὰ κόβω ἀπόψε». Περιμένει, μὰ οὔτε μιλιὰ δὲν τῆς ἀποκρένεται κι